

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

ZATMĚNÍ SLUNCE

Erin Hunterová

Albatros

Kočí válečníci: Síla tří (4) Zatmění slunce

Vyšlo také v tištěné verzi

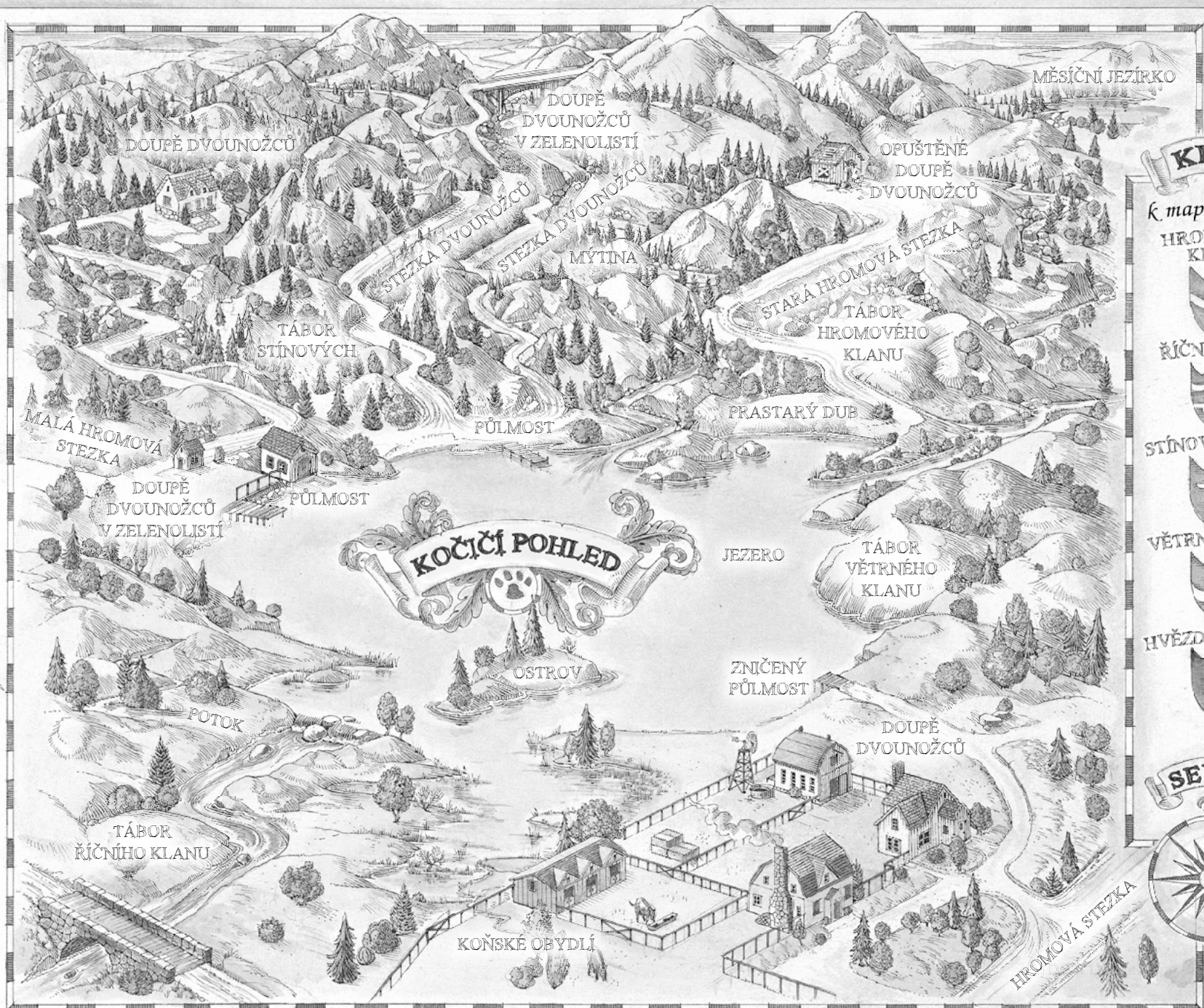
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočí válečníci: Síla tří (4) – Zatmění slunce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MĚSÍČNÍ JEZÍRKO

DOUPĚ DVOUOŽCŮ

DOUPĚ
DVOUOŽCŮ
V ZELENOListI

OPUŠTĚNÉ
DOUPĚ
DVOUOŽCŮ

STEZKA DVOUOŽCŮ

STEZKA DVOUOŽCŮ

MYTINA

STARÁ HROMOVÁ STEZKA

TÁBOR
HROMOVÉHO
KLANU

TÁBOR
STÍNOVÝCH

MALÁ HROMOVÁ
STEZKA

DOUPĚ
DVOUOŽCŮ
V ZELENOListI

PŮLMOST

PŮLMOST

PRASTARÝ DUB

JEZERO

TÁBOR
VĚTRNÉHO
KLANU

KOČIČÍ POHLED

OSTROV

ZNIČENÝ
PŮLMOST

DOUPĚ
DVOUOŽCŮ

TÁBOR
ŘÍČNÍHO KLANU

KOŇSKÉ OBÝDLÍ

HROMOVÁ STEZKA

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ
KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

Zvláštní poděkování patří Kate Cary

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

ZATMĚNÍ SLUNCE

Erin Hunterová

Albatros

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovými očima

LÉČITELKA

JEZERNÍ LÍSTKA – světle hnědá mourovatá kočka s jantarovými
očima

SOJKOTLAPKA – učedník

VÁLEČNÍCI

(KOCOUŘI A KOČKY BEZ KOŤAT)

VEVERKA – tmavě zrzavá kočka se zelenými očima

LIŠKOTLAPKA – učedník

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

MEDOTLAPKA – učednice

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí

POPELOTLAPKA – učednice

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

CESMÍNTLAPKA – učednice

HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovýma očima

TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour

MAKOTLAPKA – učednice

ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými flíčky

ŠEDIVÁK – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky a tmavomodrýma očima

LVÍČKOTLAPKA – učedník

PAVOUK – dlouhonohý černý kocour s hnědým bříškem a jantarovýma očima

BÍLÁ PERUŤ – bílá kočka se zelenýma očima

LEDOTLAPKA – učednice

BŘÍZÁK – světle hnědý mourek

ŠEDÝ PRUH – šedý kocour s dlouhou srstí

BOBULÁK – krémově zbarvený kocour

LÍSKOCHVOSTKA – malá šedobílá kočka

MYŠOVOUS – šedobílý kocour

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,
KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

POPELOTLAPKA – šedá mourka

MEDOTLAPKA – světle hnědá mourovatá kočička

MAKOTLAPKA – žlutohnědá kočička

LVÍČKOTLAPKA – zlatý mourek s jantarovými očima

CESMÍNTLAPKA – černá kočička se zelenými očima

SOJKOTLAPKA – šedý mourek s modrými očima

LIŠKOTLAPKA – načervenalý mourek

LEDOTLAPKA – bílá kočička

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelenými očima

KOPRETINA – kočka s dlouhou krémovou srstí, která žila poblíž koňského obydlí, matka Pavoukových koťat: Růžičky (tmavě krémová kočička) a Žabáčka (černobílý kocourek)

MÍLA – stříbřitá mourka, bývalá domácí kočka, která čeká koťata se Šedým pruhem

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem kvůli špatnému zraku

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPCE VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

JEŘÁB – zrzavý kocour

KOUŘONOŽKA – černý kocour

SOVÍTLAPKA – učedník

BŘEČTANOUŠKA – bílo-žluto-černá kočka

ŽABONOŽKA – tmavě hnědý kocour

VRAŇÁK – černobílý kocour

OLIVOTLAPKA – učedník

STRÁPINA – mourovatá kočka s dlouhou srstí, zježenou na všechny strany

KRYSOJIZVÁK – černý kocour s dlouhou jizvou přes záda

REJSKOTLAPKA – učednice

HADÍOCAS – tmavě hnědý kocour s mourovatě pruhovaným ocasem

SPÁLOTLAPKA – učedník

BĚLOVODA – bílá kočka s dlouhou srstí, slepá na jedno oko

RUDOTLAPKA – učedník

MATKY

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima

SNĚHOPÍRKA – čistě bílá kočka

STARŠÍ

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mourka

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

JEDNOFOUSÝ MĚSÍC – hnědý mourek

ZÁSTUPCE VELITELE

POPÍLKA – šedá kočka

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

POŠTOLÍTLAPKA – učedník

VÁLEČNÍCI

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

VRANIPÍRKO – tmavě šedý kocour

VŘESOTLAPKA – učednice (světle hnědá mourka s modrýma očima)

SOVÍFOUSEK – světle hnědý mourovatý kocour

BĚLINA – malá bílá kočka

VÁNKOTLAPKA – učedník (černý kocourek s jantarovýma očima)

NOČNICE – černá kočka

LASIČÁK – zrzavý kocour s bílými tlapkami

ZAJEČÁK – hnědobílý kocour

LISTOOCAS – tmavý mourek s jantarovýma očima

RANNÍ ROSA – skvrnitá šedá mourka

VRBODRÁPKA – šedá kočka

MRAVENČÁK – hnědý kocour s jedním černým uchem

ŽHAVOUN – šedý kocour s dvěma tmavými tlapkami

SLUNOTLAPKA – učednice

MATKY

VŘESINA – světle šedá a bílá kočka s modrýma očima, matka Bodlinky, Ostříčky a Vlaštovičky

STARŠÍ

SASANKA – velmi stará trojbarevná kočka

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPCE VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

LÉČITEL

KŘÍDLENKA – zlatá mourovatá kočka

VRBOTLAPKA – učednice

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

HRABOŠÁK – malý hnědý mourek

STŘEVLOTLAPKA – učednice

RÁKOS – černý kocour

MECHOVKA – trojbarevná kočka s modrýma očima

OBLÁZKOTLAPKA – učedník

BUKOCHLUP – světle hnědý kocour

VLNKOOCAS – tmavě šedý mourek

KVĚTINA – světle šedá kočka

SKVRNOUŠKA – strakatá šedá kočka

MRŠTNÝ OCAS – zrzavobílý kocour

MÁTOCHLUP – světle šedý mourek

KOPŘIVOTLAPKA – učedník

VYDŘINA – tmavě hnědá kočka

BOROVÍČKA – mourka s velmi krátkými chlupy

ČERVENKOTLAPKA – učedník

LIJÁK – strakatý šedomodrý kocour

ŠEROUŠKA – hnědá mourka

MĚĎOTLAPKA – učednice

MATKY

ŠEDOMLHA – světle šedá mourka, matka Kýcháčka a Slézínka

LEDOPÍRKA – bílá kočka s modrýma očima, matka Broučínka,

Osteníčka, Okvětníčky a Trávníčka

STARŠÍ

VLAŠTOVKA – tmavě mourovatá kočka

KAMENÁK – šedý kocour

KMEN TEKOUcí VODY

LOVCI KOŘISTI

(KOCOUŘI A KOČKY OBSTARÁVAJÍCÍ POTRAVU)

ŘÍČKA, VE KTERÉ PLAVOU RYBKY (ŘÍČKA) – hnědá mourka

HROM – tmavě šedý kocour s jantarovýma očima, původně z Říč-
ního klanu

KOČKY,

KTERÉ NEPATŘÍ DO ŽÁDNÉHO KLANU

SOL – hnědožlutý kocour s dlouhou srstí a světle žlutýma očima

ÚVOD

Les se třpytil v jasném slunečním svitu a v podrostu šramotila kořist. Pod jasanem se protahoval černý kocour a břicho mu ozařovaly sluneční paprsky pronikající větvíčkami. S vrněním si olízl hrud' a spokojeně složil packy.

Najednou se z keře vyřítila žlutohnědá kočka a proběhla kolem něj. Kocour se přetočil na bok a zavolal za ní: „Myš?“

„Bude z ní úlovek!“ odpověděla mu žlutohnědá kočka. Vrhla se do kapradí a zmizela v zeleni, ze které už šlehal jen její ocas s bílou špičkou.

Za kapradím se lesní půda svažovala na travnatou paseku. Dole si tmavě šedá kočka hryzala klíště u kořene ocasu. Zamručela, když za tlustého brouka zatahla, ale pak se zarazila a vzhledla ke svahu. Kapradí na vrcholku se chvělo.

„Mám tě!“ rozeznělo se vítězoslavné mňouknutí; pak se kapradí opět zatřásl, tentokrát zběsileji než předtím, a vyskočila z něj žlutohnědá kočka s myší v tlamičce. Všimla si šedé kočky a zamrkala na ni. „Ahoj, Žlutozubko!“

„Dobré ráno, Tečko,“ odpověděla Žlutozubka. „Je to skvělý den pro lov.“

„Tady se loví skvěle vždy.“ Tečka s trhnutím hlavy odhodila úlovek dolů k Žlutozubce a pak se za ní rozběhla.

Žlutozubka si ke kořisti přičichla a ucukla. Packou si přejela přes svůj široký plochý čumák, když jí po něm přeběhl stín blechy. „Myslela jsem, že na tomto lovišti blechy nebudou!“

„Nejspíš sis je přinesla s sebou.“ Tečka se s přimhouřenýma očima zahleděla na Žlutozubčinu zacuchanou srst. „Kdy se naučíš pořádně si umývat kožíšek?“ Naklonila se kupředu a začala Žlutozubce olizovat zacuchanou srst na rameni.

„Až si ty budeš hledět sama sebe, ne ostatních,“ zamumlala Žlutozubka.

Z vrcholku svahu se ozval hlas: „To se nestane asi nikdy.“

Tečka vzhledla. Z kopce k nim přibíhal bílý kocour. „Bílý vichře!“ zavrňela. „Je s tebou i Modrá hvězda?“

„Ještě před chvílí byla.“

„Pořád tu jsem!“ Modrá hvězda vyběhla zpoza stromů a upalovala za Bílým vichřem. „Udržela bych s tebou krok, kdyby mě nezastavil Vysoký měsíc.“

„Co chtěl?“ zeptala se Tečka.

„Stěžoval si, jako obvykle.“ Modrá hvězda pohlédla na Žlutozubčin blechami pokousaný čumáček a ušklíbla se. „To je smůla,“ soucítila s ní. „Nevěděla jsem, že jsou tu blechy.“ Tečka pobaveně zavrňela a špičkou ocasu plácla Žlutozubku přes rameno.

„Vysoký měsíc?“ vybědla Žlutozubka Modrou hvězdu a setřásla ze sebe Teččin ocas.

„Má starost o ta kočata,“ vysvětlila Modrá hvězda.

Žlutozubka trhla ocasem. „O Cesmíntlapku, Lvíčkotlapku a Sojkotlapku?“

„O koho jiného?“ povzdechla si Modrá hvězda. „To proroctví se mu dostalo pod kůži jako klíště.“

„Ale jejich výcvik jde dobře,“ podotkla Tečka. „Zdá se, že každý z nich konečně nachází svou cestu.“

„To je pravda.“ Žlutozubka se zahleděla na své packy a tišeji dodala: „Ale je toho tolik, co ještě nevědí.“

„Stále jsou velmi mladí,“ upozornila Modrá hvězda.

Žlutozubka vzhledla. „To neznamená, že je musíme klamat.“

„Myslíš, že by pomohlo, kdyby věděli všechno?“ opáčila Modrá hvězda.

Žlutozubce ztuhla ramena. „Životy zahájené v klamu jsou vždy vedené ve stínu.“

Modrá hvězda se posadila. „Ještě se nemohou dozvědět pravdu. Udržíme to v tajnosti z určitého důvodu – na kterém jsme se všichni shodli, Žlutozubko. Musíme přece dělat to, co je nejlepší pro klan.“

Žlutozubka naklonila hlavu na stranu. „Je to lež. Jak to může být správné?“

„My jsme jim nelhali jako první,“ připomněl jí Bílý víchr.

„Ale nadále skrýváme pravdu,“ dohadovala se Žlutozubka. „Pořád si myslím, že je v jejich životech příliš tajností.“

„Vědí o tom proroctví,“ vložila se do toho Tečka.

Žlutozubka přešlápla. „Proroctví! Kéž by ho nikdy neslyšeli. Kéž bych o něm neslyšela ani já! Někdy si myslím, že by bylo lepší, kdyby žádnou moc neměli.“

Tečka přejela ocasem Žlutozubce po boku. „Víš, že jsme s tím nemohli nic dělat,“ snažila se ji uklidnit. „Jen musíme věřit, že své schopnosti využijí moudře, pro dobro Hromového klanu.“

„Jen pro Hromový klan?“ Bílý vichr vypadal zamyšleně. „Pokud je jejich moc tak obrovská, neměli by ji využít, aby pomohli všem klanům?“

Modrá hvězda vytřeštila oči. „Ta koťata se narodila do Hromového klanu! Jsou vychovávána, aby byla oddaná Hromovým. Proč by někdy měla cítit zodpovědnost k cizímu klanu?“

Žlutozubka přimhouřila na bývalou velitelku Hromových oči, ale neřekla nic.

„Musíme se shodnout, že se na některých věcech neshodneme,“ mňoukl smířlivě Bílý vichr. „Nejdůležitější je, aby ta koťata respektovala a poslouchala své válečnické předky.“

„Ano,“ souhlasila Tečka. „Musíme zajistit, aby vnímala to, co jim říkáme.“

Bílému vichrovi polechtalo stéblo trávy ouško, až jím cukl. „Žádná kočka se nenarodí tak moudrá, aby se nemohla něco naučit od svých starších. Musíme je vést ve všem, v čem zvládneme.“

„To se lehce řekne, ale hůř udělá,“ zamumlala Žlutozubka.

Nad hlavami se jim objevil motýl a trhavě poletoval proti větru. Teče se zaleskly oči; najednou se postavila a spráskla nad sebou packy. Motýl vyletěl do vzduchu mimo její dosah.

„Do myšího bobku!“ Tečka spadla zpátky na všechny čtyři. Všimla si, že Modrá hvězda už odbíhá pryč. „Odcházíš?“

Modrá hvězda se ohlédla na Žlutozubku. „Když zůstanu, budeme se jen dál hádat.“

Žlutozubka trhla špičkou ocasu. „Takže si stále myslíš, že bychom to před nimi měli tajit?“

„Chápu tvé obavy, Žlutozubko,“ zamumlala Modrá hvězda. „Ale prozatím je tohle tajemství nejvíce v bezpečí u nás.“

Žlutozubka odvrátila pohled. „Nic než tvrdohlavost,“ zabručela si pod fousky.

„Modrá hvězda věří, že dělá správně,“ pověděl jí Bílý vichr. „Už jsi jí dřív věřila, pamatuješ?“ Kývl Žlutozubce a Tečce na rozloučenou a následoval Modrou hvězdu z paseky pryč.

„A co ty?“ Žlutozubka spočinula svýma světlýma očima na Tečce. „Souhlasíš se všemi těmi tajnostmi?“

„Pravda je mocná zbraň,“ odpověděla Tečka. „Musíme být v jejím používání opatrní.“

„To není odpověď!“ odsekla Žlutozubka.

Tečka očima prohledávala Žlutozubčin úzkostlivý pohled. „Proč se tolik strachuješ?“

Žlutozubce se zježily chlupy podél páteře. „Já nevím,“ připustila. „Jen mám takový pocit.“ Pohledem přejela ke stromům a prohledávala les. „Něco je špatně. Přichází temnota, kterou nezastaví ani Hvězdný klan. A až přijde, budeme v ochraně klanů bezmocní. Budeme bezmocní i v ochraně nás samotných.“

KAPITOLA 1

Cesmíntlapka se přikrčila a bříškem se přitiskla k balvanu. Stále byl nahřátý od slunce, které už zapadalo za vzdálené vrcholky. Z hor foukal studený vítr čechrající jí kožíšek. Z místa, na kterém stála, viděla, jak se před ní rozprostírají zelené travnaté svahy až k pásu lesa; někde za těmi stromy leželo jezero a domov.

I když byly stromy stále porostlé listím, zelená barva vybledla a ve vzduchu visel nový ztuchlý pach, který tam cestou do hor ještě nebyl. *Přichází období padajícího listí*, pomyslela si Cesmíntlapka.

Nemohla se dočkat, až bude doma. Měla pocit, jako by u kmenů strávila několik úplňků. Alespoň už se bezpečně dostali pryč z hor. Půda pod jejími packami už bude měkčí, lov snazší a území postupně známější – nebudou to už jen samé kameny, voda a zakrslé stromy.

Ohlédlá se přes rameno. Ostrodráp a Veverka si tiše povídali s Hromem a Říčkou. Nakláněli se k nim i Zlatuška a Vranipírko. Loučili se?

Cesmíntlapka byla stále v šoku, že se Říčka s Hromem rozhodli v horách zůstat. Předchozí noc měli v jeskyni za vodopádem hostinu na rozloučenou. Hrom jim tam oznámil, že spolu s Říčkou doprovodí klanové kočky na úpatí hor, ale dál už s nimi nepůjdou. Sojkotlapka samozřejmě jen pokrčil rameny a přikývl, jako by celou dobu věděl, že už se s nimi dvojice do Hromového klanu nevrátí. Ale Cesmíntlapka si nedokázala moc dobře představit, proč by nějaká kočka chtěla zůstat v horách, když může žít u jezera. *Říčka cítí k horám asi to samé, co já ke svému domovu. A Hrom ji miluje natolik, že by s ní zůstal kdekoli.*

Najednou zachytila koutkem oka záblesk hnědého peří. Nad strmým svahem o kousek níž letěl orel. Před ním zděšeně pelášil zajíc a zadníma nohama při tom odkopával hlínu i trávu. Orel obratně složil křídla k tělu a zaútočil – překulil zajíce hlavou napřed a pak ho svými ostrými pařáty přišpendlil k zemi.

Cesmíntlapka záviděla orlovi jeho rychlost. Moc takhle létat! Zavřela oči a představila si, jak letí po trávě a packami se sotva dotýká země, lehká jako pírko, rychlejší než ta nejhbitější kořist...

„Kéž bychom už zase vyrazili.“ Lvíčkotlapkovo netrpělivé mňouknutí ji vytrhlo z myšlenek. Její bratr vyskočil na balvan a postavil se vedle ní; pak se zadíval stejným směrem a sledoval, jak orel hoduje.

„Myslíš, že někdy budeme moc létat?“ zamumlala Cesmíntlapka.

Lvíčkotlapka se otočil a podíval se na ni, jako by se zbláznila.

„No,“ začala rychle vysvětlovat, „Sojkotlapka přece říkal, že budeme mít moc hvězd ve svých packách.“ Stále jí připadalo zvláštní říct to nahlas. „Nevíme, co přesně to může znamenat. Jen mě napadlo, jestli...“

„Létající kočky!“ odfrkl si Lvíčkotlapka. „K čemu by to bylo?“

Cesmíntlapce zrudly uši rozpaky. „Nemáš žádnou představivost,“ odsekla. „Máme mít větší moc, než kterákoli kočka kdy měla, a ty se chováš, jako by o nic nešlo! Proč bychom nemohli umět létat? Nebo vlastně dělat úplně cokoli, co bychom chtěli? A přestaň se mi smát!“

Lvíčkotlapka zamrkal a couvl o krok zpátky. „Nejež se hned. Znáš Soj kotlapku a ta jeho vidění. Zní to skvěle, ale musíme žít ve skutečném světě.“

„Co znamená skutečný svět, když teď máme moc hvězd ve svých packách? Budeme moct dělat cokoli! Představ si, jak moc budeme schopní pomoci našemu klanu!“

Lvíčkotlapka se zamračil. „V tom proroctví nestojí nic o pomáhání klanu; zmiňuje jen nás tři.“

Cesmíntlapka na něj vykulila oči. „Ale válečnický zákoník nám nařizuje, že musíme ze všeho nejdřív chránit svůj klan!“

Lvíčkotlapka se zahleděl na vzdálené hory. „A svazuje nás vůbec válečnický zákoník, když jsme ještě mocnější než samotný Hvězdný klan?“ přemýšlel nahlas.

„Jak můžeš něco takového říct?“ pokárala ho Cesmíntlapka, ale po zádech jí přeběhl mráz zlou předtuchou. Pokud by to proroctví znamenalo, že nemusejí žít podle válečnického zákoníku, jak by věděla, co je správné? Jak by věděla, co má dělat, kdyby si měla vybrat mezi vlastním bezpečím a záchranou klanu?

Ucítila, jak se jí Soj kotlapka otřel o kožíšek, když za nimi na balvan vyskočil. „Nemohli byste mluvit hlasitěji?“ zasyčel. „Myšlím, že vás někteří ještě neslyšeli.“ Modré oči mu jiskřily vzteky. Ani slepota jim nezabránila dávat najevo pocity.

Cesmíntlapka se otočila, aby se podívala, jestli je někdo poslouchá, ale válečníci byli stále zabraní do svých vlastních konverzací. „Nikdo si nás nevšímá,“ ujistila ho.

„Ne každá kočka má tak dobrý sluch jako ty,“ dodal Lvíčkotlapka.

„Jen vás upozorňuju, abyste si dávali pozor,“ mňoukl Sojkotlapka. „Musíme to udržet v tajnosti.“

„My víme,“ ujistil ho Lvíčkotlapka.

„Nezdá se mi,“ opáčil Sojkotlapka. „Jak si myslíte, že by ostatní kočky reagovaly, kdyby zjistily, že jsme se narodili s větší mocí, než má Hvězdný klan?“

Lvíčkotlapka se ohlédl na Veverku a Ostrodrápa. „Nevěřili by tomu.“

„Sama tomu sotva dokážu uvěřit,“ připustila Cesmíntlapka.

„Ale věřili,“ mňoukl Sojkotlapka chladně. „A určitě by se jim to nelíbilo.“

„Proč ne?“ Cesmíntlapkou projel záchvěv znepokojení. Nepřemýšlela nad tím, jak by její druhové tu zprávu vzali. Určitě by byli rádi! Vždyť by zcela jistě věděli, že by svou moc použila jen tak, aby jim pomohla.

Lvíčkotlapka s ní zjevně souhlasil. „Nepřáli by nám snad, abychom byli těmi nejlepšími válečníky, jakými bychom mohli být?“

„V proroctví nestojí, že budete nejlepšími válečníky!“ mňouknul Sojkotlapka a frustrovaně přejel drápy po povrchu balvanu. „Říká, že máme větší moc než Hvězdní. Nemyslíte si, že normální kočky by to mohlo trochu vyděsit?“

„Ale vždyť my bychom nic špatného neudělali,“ trvala na svém Cesmíntlapka. „Je to dar pro celý náš klan, nejen pro nás.“ Co si Sojkotlapka myslel, že se svou mocí udělají?

„Pst!“ sykl Sojkotlapka, aby Cesmíntlapku umlčel, když k nim přiběhla Veverka.

Zastavila se u okraje balvanu. „O čem se tu hašteříte?“

„Cesmíntlapka a Lvíčkotlapka se hádají, kdo z nich je lepší lovec,“ mňoukl Sojkotlapka pohotově.

Cesmíntlapka otevřela tlamičku, aby něco namítla, ale pak se zarazila. Nesnášela lhaní, ale nemohla prozradit jejich tajemství, ne na takovém místě.

„Neměli byste jen tak postávat a tlachat,“ pokárala je Veverka. „Ne, když vám Ostrodráp nařídil, abyste něco ulovili. Chce, aby Hrom s Říčkou mohli něco odnést kmeni.“

Byli tak zaneprázdnění dohadováním, že Ostrodrápův rozkaz ani neslyšeli.

„Neměli bychom vám to říkat dvakrát,“ zlobila se Veverka.

Cesmíntlapka svésila hlavu. „Omlouvám se.“

Veverka mávla ocasem ke shluku stromů na okraji svahu. „Zkuste to tam. A pospěšte si!“ Hájek vrhal na svah dlouhý stín. Slunce brzy zapadne.

Lvíčkotlapka si olízl tlamičku. „Určitě tam bude spoustu kořisti.“

„Dost pro všechny,“ souhlasila Veverka. Pak se otočila k Sojkotlapkovi. „Podíváš se Zlatušce na packy? Stoupla na ostrý kámen a má poškrábaný polštářek.“

Při sestupu z hor bylo cestou tolik ostrých kamínků, že z toho měli všichni poškrábané polštářky na packách; Cesmíntlapka měla za to, že Veverka se snaží Sojkotlapkovi jen najít něco, aby mohl být taky užitečný, když nemůže lovit. Napjala se, jelikož věděla, jak umí být Sojkotlapka citlivý. Ale její bratr jen přikývl a následo-

val Veverku zpátky za ostatními válečníky. Ani se nenaježil, když se k němu jeho matka sehnula a olízla mu chlupy za uchem.

To gesto Cesmíntlapku dojalo. Veverka je stále vnímala jako koťata. A bylo by to snazší, kdyby jimi stále byli; koťata si nemusejí dělat starosti s tím, že mají větší moc než jejich válečníčtí předci. *Ale věci se mění*, řekla si. Otočila se, náhle nesvá. Nastane snad někdy čas, kdy se bude Veverka bát svých vlastních koťat?

„Co ti tak pocuchalo kožíšek?“ zeptal se Lvíčkotlapka.

Cesmíntlapka si olízla zježenou srst na rameni. „To je fuk.“ Kývla ke svahu. „Pojďme lovit.“

Přešla k přední straně balvanu a svésila packy přes okraj. Bylo to příkré, ale nebylo to vysoko, a tráva dole jim dopřeje měkký dopad. Seskočila. Jakmile dopadla, přival chlupů a packe jí vyrazil dech a povalil na zem. *Kdo mě to napadl?* Zalapala po dechu a vyškrábala se na packy. Byla připravená se bránit.

„Proč jsi mi tam vlezla?“

Vánkotlapka!

Černý větrný učedník se vedle ní otrásl. „Skoro jsem tu myš měl!“

„Pro...“ začala se omlouvat, ale pak se naježila. Proč se ten hloupý chlupáč nedíval, kam běží? „Myslela jsem, že máme lovit tamhle!“ Mávla ocasem k hájku.

„Sám se rozhoduju, kde budu lovit!“ odsekl Vánkotlapka. Pak vzhlédl k Lvíčkotlapkovi, který nakukoval přes okraj balvanu. „Alespoň jsem lovil a jen tak neposedával a nevybavoval se se svými druhy.“

„Protože tví druhové by nechtěli jen tak posedávat a bavit se s tebou, ani kdyby tu byli!“ opáčila Cesmíntlapka. Okamžitě ji to

ale zamrzelo. I když byl Vánkotlapka stejně nevrlý jako jeho otec a dvakrát tak arogantní, začala ho trochu litovat. Vranipírko se k synovi choval tak pohrdavě, že Vánkotlapka mezi svými vlastními druhy někdy vypadal jako samotář.

Lvíčkotlapka seskočil za svou sestrou. „Jsi v pořádku?“

„Jasně že je!“ odfrkl si Vánkotlapka. „Byla by na tom ještě líp, kdyby lovila, jak má, a nelezla mi do cesty. Čím dřív nějakou kořist chytíme, tím líp. Pak můžeme jít domů.“

Už od začátku bylo jasné, že Vánkotlapka se do hor vůbec vydat nechtěl. A Vranipírko taky nevypadal, že by ho s sebou bral rád. Zjevně nebyl hrdý na nic, co Vánkotlapka udělal – na rozdíl od Ostrodrápa, díky kterému se Cesmíntlapka cítila jako ta nejlepší válečnice v Hromovém klanu, když ji chválil. Při pohledu na nešťastného větrného učedníka jí srdce zalil soucit. „Zanedlouho už budeme zpátky u jezera,“ mňoukla něžně.

Vánkotlapka ji zpražil pohledem. „Proč vůbec musíme lovit pro kmen? Proč si nemůžou něco najít sami?“

Soucit se vypařil. Cesmíntlapka přemýšlela, jestli má Vánkotlapkovi připomenout, že kmenové kočky jsou po nedávné bitvě vyčerpané a že kořisti v horách moc není, zvlášť když na jejich území vnikly cizí kočky, které je donutily loviště ohraničit. Ale pokud si to neuvědomoval, nehodlala mrhat dechem. Ať si na to přijde sám. Chtěla už být doma, v teplém pelíšku, s plným bříškem a se svými druhy poklidně spícími okolo. Ohlédla se na bratra. *Vysvětlí to Vánkotlapkovi on?*

Ale Lvíčkotlapka jen obrátil oči v sloup. „Běž si chytit králíka,“ mňoukl na větrného učedníka, odfrkl si a pak odkráčel po trávě pryč.

Vánkotlapka se ušklíbl. „Hromové kočky si myslí, jak nejsou výjimečné,“ utrousil uštěpačně a zamířil po svahu níž.

Cesmíntlapka se rozběhla za bratrem. Něco si pod čumáčkem mumlal, když ho dohnala.

„Kéž bych měl moc jednou provždy toho chlupáče umlčet.“

Dělal si legraci? Cesmíntlapka úkosem pohlédla, jestli se Lvíčkotlapkovi třpytí oči pobavením jako obvykle, ale měl je jen zlostně přivřeně. Skočila před bratra a zatarasila mu cestu. „To nemyslíš vážně, že ne?“

Lvíčkotlapka mávl ocasem. „Ale ne,“ zabručel. „Jsem jenom unavený.“

„Myslíš, že tohle ta ‚moc hvězd‘ znamená?“ naléhala Cesmíntlapka. „Že můžeme kterékoli kočce udělat, co chceme?“

Lvíčkotlapka pokrčil rameny, ale nepodíval se na ni. „Asi,“ odpověděl. „Moc jsem nad tím nepřemýšlel.“

„Určitě jsi musel!“

Lvíčkotlapka ji obešel a chvíli běžel dál, než znovu promluvil: „Doufám, že díky tomu budu silnější než kterákoli jiná kočka, abych mohl v bitvách vždycky vyhrávat.“ Odmlčel se. „Co ty?“

„Já doufám, že se díky tomu dozvím věci, které ostatní kočky nevědí.“

„Co třeba?“ Oči mu darebácky zajiskřily. „Jak mluvit s dvounožci?“

„Nebud' hloupý!“ Cesmíntlapku svrběly drápky nedočkavostí. „Myslím tím moc porozumět...,“ snažila se najít ta správná slova, „...všemu,“ mňoukla nakonec.

Lvíčkotlapka ji něžně dloubl do ramene. „To je vše?“

Cesmíntlapka ho odstrčila. „Víš, jak to myslím.“

Už skoro dorazili ke stromům, než Lvíčkotlapka znovu promluvil. „Možná každý z nás pocítí tu moc jinak,“ nadhodil. „Sojkotlapka už teď dokáže říct, co si ostatní kočky myslí, že jo?“ Zachytil Cesmíntlapčin pohled. „Dělá ti to taky, ne?“

Cesmíntlapka přikývla.

„Jezerní lístka to neumí,“ pokračoval Lvíčkotlapka. „Ani žádný jiný léčitel. Sojkotlapka už teď dokáže předvídat problémy i v ostatních klanech. To bude určité jeho schopnost – vidět věci, které ostatní kočky nevidí.“

„Je z nás všech nejméně slepý,“ zamumlala Cesmíntlapka a kožíšek ji rozbrněl stejně, jako když se jí Sojkotlapka hrabal v mysli.

Okraj lesíku byl hustě listnatý, a tak se zastavila a nechala Lvíčkotlapku, aby se ujal vedení. „Na začátku naší výpravy jsme se zastavili na hřebenu, odkud jsme shlíželi na jezero, pamatuješ? Pak jste šli lovit kořist a odpočinout si, ale já jsem neměl hlad.“ Zamrkal. „Když jsem shlížel na všechna území, začal jsem se cítit... tak zvláštně.“

Cesmíntlapka se k němu naklonila. „Zvláštně? Jak?“

„Měl jsem pocit, jako bych zvládl cokoli!“ Lvíčkotlapkovi se zaleskly oči. „Doběhnout k tomu nejvzdálenějšímu obzoru, aniž bych se unavil, bojovat s jakýmikoli nepřáteli a vyhrát, postavit se každé bitvě beze strachu.“

Cesmíntlapka přešlápla a uvědomila si, že od něj couvá. Něco na jeho chování jí bylo najednou nepříjemné; to, jak napjal ramena, aby vypadal silnější než předtím, ten zasněný pohled v jeho očích, jako by viděl až kamsi za ni, za les, na nějaké vzdálené místo, kde dokázal porazit každého nepřítele jednou packou. Vzpomněla si, jak bojoval pro kmen, jak se vypoťoval z bitvy celý od krve, ale

žádná nepatřila jemu, a jak byl stále připravený bojovat, i když už nezbýval žádný protivník.

Z toho ohně v jeho očích přejel Cesmíntlapce mráz po zádech.
Jak se mohla bát vlastního bratra?

KAPITOLA 2

Sojkotlapka přiložil čumáček na Zlatuščinu packu. Polštářek měla na dotek teplý a tlustý. „Máš to nateklé,“ oznámil. „Kůže je poškrábaná, ale nekrvácí. To už však víš.“ V dáli slyšel tiché mňoukání svých sourozenců, kteří zrovna odbíhali ulovit kořist. Probírali ještě to proroctví?

Zlatuška odtáhla packu od jeho čumáčku. „Věděla jsem, že necítím krev, ale nebyla jsem si jistá, jestli se mi tam nedostal nějaký kamínek.“ Pak si packu olízla a pokračovala: „V horách mi polštářky hodně ztvrdly, už nerozeznám ani mozoly od odřenin.“

„Žádné kamínky tam nemáš,“ ujistil ji Sojkotlapka. Kývl na místo poblíž, kde přes kameny zurčela voda. „Tamten potůček nebude moc hluboký. Běž si do něj stoupnout. Voda by měla otok zmírnit.“

Šel za ní a uslyšel šplouchnutí, jakmile její packy dopadly do vody.

„Je to studené!“ vydechla.

„To je dobře,“ mňoukl. „Zbaví tě to toho otoku rychleji.“ Nastražil uši. Hlasy jeho sourozenců už zmizely v dáli. Konečně se s nimi podělil o tajemství, které si tak dlouho nechával jen pro sebe. Když jim to říkal, měl pocit, jako by našlapoval po cizím území, každé slovo bylo položením packy na neznámý terén. Lvíčkotlapka to přijal, jako by se tím vysvětlilo něco, co ho už dlouho mátl. Cesmíntlapčina reakce ho zneklidňovala více. Zdálo se, že ji zajímá jen to, jak by mohli svou moc využít k pomoci Hromovému klanu, a pořád si dělala starosti s válečnickým zákoníkem. Nechápala snad, že to proroctví znamená mnohem víc? Obdrželi moc, která daleko přesahuje hranice položené obyčejnými kočkami.

Tok myšlenek mu přerušilo Zlatuščino mňouknutí: „Tahle voda je vážně hodně studená.“

„Je to horský tok.“

„Já vím,“ mňoukla naléhavě. „Packy mi úplně otupěly!“

„Tak vylez.“

Zlatuška si úlevně vydechla, když vylezla z vody za ním, a začala si vytřásat vodu z pacek. Ledové kapičky dopadly Sojkotlapkovi na kožíšek.

Otrásl se a kousek se posunul; horský vítr a studená voda nebyly dobrou kombinací. „Pořád tě packa bolí?“

„Už ji vůbec necítím,“ odpověděla Zlatuška. Na chvíli se odmlčela. „Vlastně necítím žádnou packu.“

Přiběhla k nim Veverka. „Je to lepší?“

„Asi ano,“ mňoukla Zlatuška.

Sojkotlapka ucítil, jak mu matka olízla ouško. „Jsi v pořádku, maličký?“ zeptala se něžně.

Ucukl a zamračil se. „Proč bych neměl být?“

„Je v pořádku být unavený.“ Veverka se posadila. „Byla to těžká výprava.“

„Jsem v pohodě,“ odsekl Sojkotlapka. Jeho matka neklidně přejížděla ocáskem přes štěrky. Čekal, že utrousí nějakou poznámku o tom, že ta cesta musela být pro něj ještě těžší, když je slepý, a pak dodá hloupou pochvalu, jak dobře si na neznámém území poradil.

„Všichni tři jste od té bitvy velmi potichu,“ mňoukla.

Bojí se o nás všechny! Sojkotlapkova zlost roztála. Kéž by ji mohl uklidnit, ale nemohl jí prozradit to obrovské tajemství, které jim zaměstnávalo myšlenky. „Asi už jen chceme být doma,“ nadhodil.

„To my všichni.“ Veverka položila bradu na jeho hlavu a Sojkotlapka se k ní přitiskl; náhle se opět cítil jako kotě a byl vděčný za teplo sálající z jejího kožíšku.

„Jsou zpátky!“

Veverka se při Zlatuščině zvolání odtáhla.

Sojkotlapka zvedl čumáček a ucítil Cesmíntlapku a Lvíčkotlapku. Slyšel, jak po kamenech zaškrábaly drápy, když dorazil i Vánkotlapka. Lovci se vrátili.

„Pojďme se podívat, co chytili.“ Zlatuška už se rozeběhla za učedníky.

Sojkotlapka ale věděl, co ulovili. V bříšku mu kručelo, zatímco za ní upaloval, a čumáček mu zaplnily lahodné pachy veverky, králíka a holuba. Kéž by to tak nemuseli odevzdávat kmeni.

Vranipírko a Ostrodráp už se shromáždili u provizorní hromady s úlovky. Hrom a Říčka se drželi stranou, jako by byli z toho daru v rozpacích.

„Ten králík je tak tlustý, že nakrmí všechny žáky,“ mňoukla obdivně Veverka.

„Dobry úlovek, Vánkotlapko,“ zavrňela Zlatuška.

Sojkotlapka čekal, že větrný učedník se nadme pýchou, ale místo toho z Vánkotlapky cítil jen úzkost. *Čeká, jestli ho pochválí i jeho otec.*

„Hezký holub,“ mňoukl Vranipírko na Lvíčkotlapku.

Vánkotlapka ztuhl hněvy.

„A podívejte, jakou veverku jsem ulovila já!“ zapojila se Cesmíntlapka. „Viděli jste někdy šťavnatější?“

„Pojďte se podívat!“ zavolala Zlatuška na Hroma a Říčku.

Oba válečníci k nim popoběhli.

„Tohle všichni určitě velmi ocení,“ mňoukl Hrom formálně.

„Kmen vám děkuje,“ řekla Říčka napjatě.

Sojkotlapka jejich znepokojení chápal. Přijetím úlovek otevřeně přiznávali svou slabinu. Když se teď v horách dělily o území dvě skupiny koček, kořisti tam běhalo pomálu. Ale i tak Sojkotlapka vycítil, jak v Hromovi tepe divoká hrdost. *Horský vánek nerozechvěl pouze jeho kožíšek, ale i srdce.* Měl v sobě takovou niterní sílu a odhodlání, jaké Sojkotlapka ještě necítil; jako by se cítil více zakořeněný na útesech a v roklích, než kdy byl u jezera. *Vážně věří, že tohle je jeho osud.* Kmen byl teď Hromův klan. Narodil se mezi Říční, žil s Hromovými, ale teď se zdálo, že našel svůj pravý domov.

Sojkotlapka se otrásl. Odpoledne byl vítr ostřejší a ještě chladnější.

Kdesi vysoko ze svahů se ozvalo zavytí.

Říčka se naježila. „Vlci.“

„Ondeseme tu kořist bezpečně domů,“ ujistil ji Hrom. „Vlci jsou příliš nemotorní, aby vyšplhali po našich horských stezkách.“

„Ale než k nim dorazíte, musíte ještě přejít rozlehlé otevřené prostranství,“ mňoukl Ostrodráp. „Měli byste vyrazit.“

„Všichni bychom se měli vydat domů,“ vložil se do toho Vrani-pírko. „Pach téhle kořisti přiláká všechny šelmy z okolí.“

Sojkotlapka zneklidněl, když ve větru našel zvláštní pach. Cítil vlky poprvé. Připomínalo mu to psy z dvouoží farmy, ale byl to takový surovější pach krve a masa, který psi neměli. Sojkotlapka byl rád, že je to jen slabý náznak ve větru. „Jsou naštěstí daleko,“ zamumlal.

„Ale dávejte si pozor,“ varovala je Říčka. Králičí srst se otřela o zemi, jak kořist zvedla.

„Budete nám chybět,“ mňoukla Veverka. Hlas jí překypoval smutkem.

Říčka položila králíka zpátky na zem, zavrňela a kožíškem se přitiskla k Veverce. „Děkujeme vám, že jste nás přijali a byli k nám tak laskaví.“

„Hromový klan je vděčný za vaši oddanost a kuráž,“ mňoukl Ostrodráp.

„Uvidíme se ještě někdy, že ano?“ mňoukla s nadějí v hlase Cessmíntlapka.

Sojkotlapka přemýšlel, jestli se do hor ještě někdy vrátí. Setká se znovu s Kmenem nekonečného lovu? Následoval Kamenního věštce do jeho snů a nechal se navádět ranhojičovým předkem do kotliny, kde našel třeptící se jezírko obklopené řadami přízračných koček. Otřásl se, když si vzpomněl na jejich slova: *Přišel jsi*. Čekaly na něj a věděly o tom proroctví! Ale Sojkotlapka stále pře-

mýšlel, odkud se to proroctví vzalo a jakou spojitost měl Kmen nekonečného lovu s jeho vlastními předky.

„Už nemáme čas na další loučení!“ mňoukl netrpělivě Vranipírko.

„Opatruj se, maličký.“ Říčka se přitiskla k Sojkotlapkovi tváří a pak se otočila ještě k Cesmíntlapce.

Hrom mu olízl ouško. „Postarej se o své sourozence,“ zamumlal.

„Měj se, Hrome.“ Sojkotlapkovi se sevřelo hrdlo. „Měj se, Říčko.“ Vzpomněl si na to, jak ho Říčka uklidňovala a povzbuzovala. Vždycky měl pocit, že chápe, jaké to je být jiný. A Hrom se nad něj nikdy nepovyšoval a choval se k němu stejně vřele i přísně jako k ostatním učedníkům. Budou mu chybět.

Pak se před něj protlačil Lvíčkotlapka. „Měj se, Hrome. Ukaž těm vetřelcům, že klanovou kočku nikdy neporazí.“

„Měj se, Lvíčkotlapko,“ mňoukl Hrom. „A pamatuj si, že i když nás naše zkušenosti mění, musíme jít dál.“

Mezi válečníkem a učedníkem proudila taková náklonnost, až si Sojkotlapka překvapeně uvědomil, že jeho bratr má s Hromem zvláštní pouto, kterého si předtím nevšiml. Klanové kočky už se vydaly ze svahu dolů, ale Sojkotlapka nehnutě stál na místě a dál přemýšlel, zatímco Hrom popadl čerstvě ulovenou kořist a vydal se do kopce za svou partnerkou.

„Přestaň lelkovat!“ Vranipírko dloubl čumáčkem do Sojkotlapky a nasměroval ho po hladkém kamenném svahu k travnatému úbočí.

Sojkotlapka se naježil. „Nepotřebuju pomoc!“

„Posluž si,“ zasyčel Vranipírko. „Ale jestli budeš zaostávat, není to moje vina.“ Rozběhl se kupředu a jeho packy se rozduňely o zem.

Mít tak za otce takového kyselého válečníka. Jsem rád, že nejsem Vánkotlapka!

„Pospěš si, Sojkotlapko!“ volal na něj jeho bratr.

Sojkotlapka zavětral. Na otevřeném svahu bylo snazší určit, kde se která kočka nachází. Ostrodráp běžel ze svahu jako první, Vánkotlapka mu byl v patách a Vranipírko už dohonil Zlatušku a zařadil se na okraj skupinky. Veverka sbíhala dolů o samotě a Cesmíntlapka s Lvíčkotlapkou uháněli za ní.

Sojkotlapka se za nimi rozběhl. Tráva pod jeho packami byla hladká a měkká. „Je zvláštní je opouštět,“ vydechl.

„Sami se rozhodli zůstat,“ podotkl Vranipírko.

„Myslíte, že je ještě někdy uvidíme? Nebo kmen?“ přemýšlela nahlas Zlatuška.

„Možná nás u jezera navštíví,“ nadhodila Cesmíntlapka.

Daleko za nimi se od útesů odráželo zlověstné vytí.

„Nejdřív se musí bezpečně dostat domů,“ zamumlal Lvíčkotlapka.

„Dostanou,“ ujistil ho Ostrodráp. „Znají své území stejně dobře jako kterákoli jiná kmenová kočka.“

Sojkotlapka se zařadil vedle svých sourozenců a zachytil před sebou ztuhlý pach lesa. Zanedlouho už se půda pod jeho packami proměnila a travu nahradilo rozdrcené listí. Ze všech stran ho chránily stromy a vítr ho přestal tahat za kožíšek. Cesmíntlapka uháněla vpřed, jako by už cítila jezero za lesem, ale Sojkotlapka si na okamžik přál, aby byli zpátky na otevřeném prostranství svahů na úpatí hor. Tam totiž pachy a zvuky nebyly tlumené stromy a žádný podrost mu nepodkopával nohy. V tomhle neznámém lese se cítil ještě víc slepý než kdy dřív.

„Pozor!“ Lvíčkotlapka ho varoval příliš pozdě a Sojkotlapka už měl packy zamotané v ostružině.

„Do myšího bobku!“ Snažil se je uvolnit, ale ostružině se mu obtočilo kolem pacek, jako by se ho snažilo polapit.

„Zůstaň v klidu!“ Cesmíntlapka se vrátila, aby mu pomohla. Sojkotlapka ztuhl a potlačil své rozčílení. Nechal Lvíčkotlapku, aby mu odmotal úponky z pacek, a Cesmíntlapka ho pak odvedla od ostnatého keře pryč.

„Hloupé ostružině!“ Sojkotlapka zvedl bradu a rozběhl se kupředu; byl v okolním prostředí nejistý jako nikdy, ale zoufale se snažil to nedat najevo.

Cesmíntlapka a Lvíčkotlapka beze slova zaujali pozice po jeho bocích. Cesmíntlapka ho jemným dotykem fousků vedla kolem trsu kopřiv, a když jim cestu zablokoval spadlý strom, Lvíčkotlapka ho varoval trhnutím ocásku, aby zastavil, a nechal ho přeskočit kmen jako první.

Když se Sojkotlapka škrábal přes trouchnivější kůru, nemohl si pomoci, aby si nepomyslel: *Vážně to proroctví mluví o kočce, která ani nevidí?*

KAPITOLA 3

Lvíčkotlapka sebou ve spánku házel. Zdál se mu sen.

Stál na skalnatém vrcholku a cítil, jak ho horský vítr tahá za kožíšek. Nad jeho hlavou se ke vzdálenému obzoru táhla bezhvězdná obloha, temná jako havraní křídlo. Přímo před ním se rozprostíral jeden hřeben za druhým jako vlny na zčeřeném jezeře. I když nesvítil žádný měsíc, vrcholky hor zářily jako měsíční kámen. *To všechno je moje!* Lvíčkotlapka se nadšeně rozběhl kupředu a silnými zadními packami odhazoval kameny do stinných údolí pod sebou. Jedním snadným skokem překonal strž a potom dopadl na hřeben za ní. Drápy mu zaskřípěly o kámen a udržely jeho packy pevně na místě. Znovu vyskočil, lehký jako pírkó, a sotva se u toho zadýchal. Ocasem jako by se otíral o hebkou oblohu a do uší se mu nahrnula krev. Zvedl hlavu a zavyl; jeho hlas se po prázdných horách nesl jako hrom. *Mám moc hvězd ve svých packách!*

„Lvíčkotlapko!“ probudilo ho náhle Šedivákovo zvolání. „Lovecká hlídka!“

Lvíčkotlapka zamrkal, aby se probudil. Do doupěte už skrz větvičky pronikal sluneční svit; žluté paprsky mířily kolmo dolů. Ostatní pelišky byly prázdné. *Slunce už vystoupalo nejvýš!* Lvíčkotlapka se vrávoravě vyškrábal na packy. A pak si vzpomněl. Dorazili do tábora dlouho po tom, co se měsíc vyšplhal nejvýš. Šedivák určitě nebude našťvaný, že si trochu přispal.

Nahrbil záda, pořádně se protáhl a zívł. Z dlouhého putování z hor ho stále bolely packy; opatrně si tu přední olízl, aby zjistil, jestli už se mu začala hojit. Necítil žádnou krev a strupy měl tvrdé. Měkká lesní půda mu nebude dělat žádné problémy.

„Lvíčkotlapko!“ zavolal znovu Šedivák, tentokrát ostřeji. Lvíčkotlapka vyklopýtal z doupěte. Vždyť si zasloužil odpočinek! Se ztěžklýma nohama vyšel na mýtinu a přimhouřil oči v jasném slunečním svitu zelenolistí. Slunce zalévalo celý tábor a zahřívalo mu kožíšek. Korunami stromů na vrcholku kotliny vanul slabý větřík. V horách byla jediným úkrytem před větrem vlhká a chladná jeskyně za vodopádem. U Hvězdného klanu, jak tam mohl kmen přežít období bezlistí? I v zelenolistí tam bylo chladno!

„Konečně jsi vzhůru!“ přivítal ho Šedivák. „Kořist už nejspíš zestárla a umřela, zatímco jsme na tebe čekali.“

„Aspoň bude snazší ji chytit,“ zabručel Lvíčkotlapka.

„Vím, že jsi unavený,“ připustil Šedivák. „Ale Ledotlapka už se nemůže dočkat, až vyrazí do lesa, a já jsem Bílé peruti slíbil, že půjdeme s nimi.“

Lvíčkotlapka si poprvé všiml Ledotlapky. Mladá učednice skotačila po mýtině jako zajíc v novolistí, skákala a otáčela se, zatímco pronásledovala svou neviditelnou kořist. Její kořist možná byla

neviditelná, ale Ledotlapka se svým uhlazeným bílým kožíškem a blankytně modrýma očima rozhodně nebyla. Možná proto se Ohnivý měsíc rozhodl přidělit jí za učitelku Bílou peruť. Bílá válečnice věděla, jaké to je vyčnívat jako sníh v zelenolistí. Mohla Ledotlapku naučit specifické pronásledovací techniky. A zjevně už by měla začít. Lvíčkotlapka musel potlačit pobavené zavrnění, když Ledotlapku sledoval, jak nemotorně pobíhá okolo, a vzpomněl si, jak byl sám nadšený ze svého prvního výcviku.

Bílá peruť přeběhla přes mýtinu a jedním okem přitom nepřestávala sledovat svou učednici. „Tak už můžeme vyrazit?“

Lvíčkotlapka si všiml, že jí cuká špička ocasu. Měla obavy z toho, jak zvládne takovou kopu energie? Nebo si myslela, že jejich sněhové kožíšky vystraší všechnu kořist, jakmile vkročí mezi stromy?

„Kde chceš začít?“ zeptal se Šedivák.

Bílá peruť zamýšleně sledovala Ledotlapku, jak se nemotorně vrhla na kupu listí a to se rozletělo všemi směry. „Myslíš, že Ledotlapce to líp půjde u Prastarého dubu, nebo u nepoužívané hromové stezky?“

Lvíčkotlapkovi zakručelo v břiše. Ohlédl se na hromadu s úlovky; na vrcholku ležela buclatá myš. Ale než se nažere, musí nejdřív zajistit klan. To bylo první pravidlo, které se učedníci museli naučit – a taky to nejtěžší. „U Dubu je většinou více kořisti,“ navrhl.

Šedivák Lvíčkotlapku ignoroval a uklonil se Bílé peruti. „Je to tvé rozhodnutí.“

Lvíčkotlapkou projelo podráždění. Proč ho vůbec budili? Zjevně je jeho názor vůbec nezajímal. A ani jeden z nich se ho neze-

ptal na výpravu do hor. Rozzlobeně se rozhlédl po táboře. Žádná kočka se o jeho návrat zjevně vůbec nezajímala. Myška se slunila před doupětem starších. Kapradina a Hnědouška se pod Vysokou římsou dělily o holuba a Jezerní lístka, držící v tlamičce nějaké listy, právě zmizela ve školce. To nebyl nikdo zvědavý, jaké to v horách bylo a co zažil?

„Lvíčkotlapko!“ zavolala na něj Ledotlapka. „Dělám to takhle správně?“

„Jo,“ mňoukl Lvíčkotlapka nepřítomně. *To nikoho nezajímám?*

„Nesmíš hýbat ocasem, Ledotlapko,“ poradil jí Šedivák.

Lvíčkotlapka překvapeně pohlédl na svého učitele. *Myslel jsem, že tě učedníci nezajímají.*

Šedivák se s ním střetl pohledem a přimhouřil oči, pak se důrazně otočil zpátky k Ledotlapce. „Když rozvíříš listy, kořist se o tobě dozví.“ Zjevně si myslel, že Lvíčkotlapka si měl Ledotlapčiny chyby všimnout.

Lvíčkotlapka se naježil. Proč Šedivák očekával, že bude radit jiné učedníci? To měla přece na starost Bílá peruť. Pak si s výčitkami vzpomněl, jak byl Hromovi nebo Šedému pruhovi vděčný, když ho upozornili na jeho chyby.

Přeběhl za mladou učednicí. „Ukážu ti, jak to myslí.“ Přikrčil se vedle ní. „Žáda drž takhle dole. Čím níž budeš, tím méně budeš vidět.“

„Takhle?“ Ledotlapka se přitiskla k zemi.

„Přesně.“

Mladá učednice na Lvíčkotlapku zamrkala; její oči vypadaly jako nebeské tůňky. „Děkuji, Lvíčkotlapko. Jsem z lovu vlastně hrozně nervózní.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočičí válečníci: Síla tří (4) – Zatmění slunce. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.